

DARVASI FERENC

Retúr

Fekete, magas sarkú térdcsizma, feszülős bőrnadrág, ujjatlan trikó. A tulaj azt mondta, ez lesz a munkaruhád. És még azt is, hogy az van, amit ő meg Rezső parancsol, és a vendég über alles. Skála Kópé, szívem mindig a vásárlóké, futott le belül, de nem mondtam ki, csak annyit, hogy tisztára, mint a domina szerelés, egyedül a korbács hiányzik, és felnevettem kínomban, ennél többre nem futotta. Ki tudja, még azt is kaphatsz, kacsintott rám vigyorogva a főnök, kirázott a hideg. Jól nézünk ki. De mit tehettem volna? Elfogadtam. Hátramentem felpróbálni a cuccot.

Fiatal női munkaerőt keresünk Keleti pályaudvar melletti kis éttermünkbe, a Retúrba, nyelvtudás előny, kezdés azonnal, cím, telefonszám, ennyire szorítottak a hirdetésben. Gondoltam, miért is ne. Egy magamfajta lány nem kényeskedhet. Megy bárhová, ahol szükség van rá. Naphosszat ültem a lakásban dolog híján, belső udvar, semmi fény, délutánra hasogatott a fejem, ez ment hetek óta. Merengtem a tévé előtt, a felnőttkort elérve gyakorlatilag az az igazán nagy feladat, hogy mindenki ráataláljon a hivatására, magyarázott a kerületi tévén egy erősen kirúszozott, szőke hölgy, jósnő talán, arra a kizárólagos útra, amely, no, ekkor inkább átkapcsoltam a zenecsatornára.

Nálunk az úgy ment, hogy apu látástól mikulásig melózott, fenét hivatástudatból, hanem a mindennapi betevőért. És ő még a szerencsésebbek közé tartozott, volt munkája. Három műszak, meg a túlórák kiszámíthatatlan rendje. Hogy mondjuk eljött a nyár, az a gyárban senkit sem érdekelt, főttek a levükben a munkások, 40 fokra kúszott fel bent, a műhelyben a hőmérő higanyszála. A cég átvett egy nemzetközi szabványt, cserébe, biztonsági előírásból, tarthatták csukva a szerelőcsarnok ajtaját és az összes nyílászárót. Menekülésre nem nyílt alkalom, hiszen a szabadságolás szünetelt, csak így lehetett tartani a szép számban beérkező megrendelések határidejét. Egyedül az igazgató utazott el valami kimondhatatlan nevű szigetre újra és újra. Minek szépíteni, apukát kifacsarták, olykor a legnagyobb vitákba, anya hegyi beszédeibe is belebóbiskolt otthon, ült a sarokban a hokedlin, se szó, se beszéd, még csak nem is sóhajtozott vagy ásított, mindenféle előzmény nélkül lebukott a feje. Ezt a szokását még akkor is megtartotta, amikor elköltöztem. Hazamentünk a párommal hétvégén, diskuráltunk erről-arról, lakás, árak, kilátások, szórakozás a nagyvárosban, de ő elaludt a beszámolónk kellős közepén, aztán csak ennyit mondott, halkán, szégyenlősen, mikor feléb-

resztette anya, Dénes és én kabátban, a küszöbön állva, már indultok, alig beszélgettünk.

Nem is az, hogy megbámulnak, de fáztam. Hogy veszi az ki magát, ha a pincérnő libabőrös karral szervíroz. A derekam is. Aztán már nem érdekelt, mit szólnak, egyik nap csak felvettem egy kardigánt. Gondoltam, ebből még nem lehet olyan nagy baj. Hiszen annyira, de annyira hideg volt az étteremben. Étterem? Valójában egy füstös pincekocsmá. Az ablakok feszt nyitva, a bagó miatt, meg kellett az embernek fagynia. Nem az a kimondott lepra hely, de nem is a vágyak netovábbja. A falon Fradi-kép, de olyan nagyban, hogy még a szőr is látszik a játékosok lábán, a terem végében tévé, az összes sportadóval, a Bajnokok Ligájától a Bócs–MTK II-ig amit akarsz, fogható. A főnök percek óta méregetett, nem lehetett nem észrevenni, majd elejtettem a tányérokat, mit bámul ez, Franciska, vedd csak le azt a kardigánt, bökte ki végül, mutassuk meg a világnak, amink van, légy oly szíves. Kénytelen voltam trikóra vetkőzni, az meg végigmustrált, letről felfelé, és főntről viszont, egyből kidudorodott a mellbimbóm a hidegben. Álltam előtte, földbe gyökerezett lábakkal, mint a diák, átmentem-e most már a vizsgán. Aki dolgozik, nem fázik, viccelődött, és megsimogatta a hátamat két kacsintás közt, felvettem egy rendelést, végül így szabadultam a karjai közül.

A többiekkel is nehéz volt. Rezső, a régi főpincér, kopasz, kövérkés öregúr, elnyújt zakóban, nyitáskor elhelyezkedett az asztalánál, s egészen zárásig ott pöf-feszkedett, mint egy kiskirály. Ingyen evett, ingyen ivott, hülye lett volna máshol tölteni a maradék életét. Egyesek még most is tőle rendeltek, amit ő örömmel nyugtázott. Leplezetlen fölénnyel okítgatott általában, igazítsd meg a terítőt, mosolyogj szépen, kérdezd meg, finom-e a zúzapörkölt, egzecíroztatott, akár egy sorkatonát, csak, hogy tudjad, merre hány méter, cuncikám, hajtogatta kedvenc szölamát. De jobb esetnek Natáliát, a legörbülő szájú sörpultos lányt sem nevezném. Röhejesen tinédzseres volt az orr- meg a nyelvpiercingjével és ronda, még bokaláncot is hordott. Örökké a főnökről beszélt, akit szigorúan a háta mögött, nem tudtam, miért, de Vikingnek hívott, s akit fékezhetetlen gyűlölettel mocsokolt. Maga volt a két lábon járó sértettség. Eluntam hamar. Amennyire lehetett, igyekeztem kerülni a részlegét, akárcsak a Rezső fennhatósága alá tartozó területet.

De nem válogathattam, félre kesergés, az sem rettentett el, hogy mindössze a hét utolsó napja szabad, csak azért is pozitívan álltam hozzá a munkához, alapjában mégiscsak sikerült megvetni a lábam a fővárosban, és itt azt a keservesen összekapart nyelvtudásomat is kamatoztathatom. Otthon nem volt maradásom, anyám, mióta felmondtak neki a halászati szövetkezetnél, és munkanélküli lett, egész nap kárált. Hogy áll rajtad az a gönc, mikor komolyodsz meg végre, megnyit tudsz lustálkodni, vágta fejemhez válogatott szidalmait. Ezt azért mégsem tűrhettem, most mondja meg, nincs igazam? Mikor szóba hoztam a pszichológust, hogy talán lenne miről elbeszélgetniük, megdobott, de fél méterről ám,

a sörös dobozzal, igaz, üres volt, de akkor is. Hát anya az ilyen, aki iszik, verekszik? És rikácsol az asztalnál, hogy neked kéne pszichológus, kislányom, de légy nyugodt, nem fizetünk be, nem érsz te annyit, az olyan uraknak való mulatság, akik azt sem tudják, mihez kezdjenek jó dolgukban, kissé drága hobbi, nem? Bármi jöhetne már, csak el innen, adtam ki az ukázt Dénesnek, aki, tehetett mást, belement, különösebb meggyőződés nélkül, a váltásba, költözzünk Pestre, próbáljunk szerencsét. Úgyhogy, ha kezdett volna elegendem lenni a vendéglőben, elég volt anyámra gondolni, és különben is, másnak sem toronyóra láncostul az élet, nem ér nyávozni.

Dénes néha meglátogatott az étteremben, persze Rezső rajtunk tartotta a szemét, így nem nagyon foglalkozhattam vele, be kellett érje az újságolvasással, ivott egy boros kólát, azzal viszlát. Nem tudott gyökeret eresztetni itt, magának való természettel áldotta meg az ég, az első hetek buzgalma után be sem tette a lábát a pincébe. Világéletében otthonülő volt, nem hiányzott annak a tengerpart, de még csak a szombat esti tánc sem. Széthajtotta a franciaágyon a térképet, és fel az okulárét, az volt neki a szórakozás. A munkahelyén hatalmasodott el rajta ez a szokás, ahol, mert semmi fontosat nem bíztak rá, másképp halálra unta volna magát. Hogy merre kell haladni, ha Kőszigetről Póhalomra igyekszünk, az egyszer csak félbeszakadó műúton vagy azon a részletesebb ábrákra is elnevezés nélkül berajzolt girbegurba dűlőn célszerűbb nekivágni, az izgatta nagyon, és ki tudja, még min ábrándozott közben. De a franc bánta a furcsaságát, hiszen tudtam, sohasem hagyna el egy másikért, forever love, a maga módján. Megszoktam olyannak, amilyen, hogy mufurc meg mulya, szerettem a kiálló bordáival, a csontos kezével és a rossz testtartásával együtt.

A vendégekre meg eleve nem panaszkodhattam. Itt egy bajusz, ott egy pocak, egyszerű emberek, tisztességes, rendes falusi népség, mintha otthon lennék. Méretes tokák, fülig futó ráncok, elgyötört ábrázatok. Egy sör erejéig elengedett férfiek, vonatra várakozó családok, magányos harcosok. Egyszer bejött egy aggasztán nadrágtartóval biztosított rövidgatyában, plusz kalap, zakó, alatta kék-fehér mez, azzal a lendülettel kidobták. Szóval nem telt bele egy-két hét, beletanultam a szerepbe, gyorsan megtaláltam a közös hangot mindenkivel, a zűrösebb helyzetekben is. Vitám támadt egy bolondos férfival, viszem neki a számlát, az meg forszírozza, hogy lopás áldozata lett, így nem áll módjában fizetni. Jobb híján egy irodalmi újság friss példányával kívánta kiegyenlíteni tartozását, ha már úgy is forintra pontosan annyiba kerül, mint az általa fogyasztott kávé. Rezső diszkrétan kitessekelte, megelégedve azt a se füle, se farka hablatyolást, a lap azóta is olvasatlanul hever ott, ahová hamarjában beillesztettük, a dekorációként szolgáló könyvek közt, a vécé melletti polcon. Meg egy-két alak bepróbálkozott, ahogy az már csak lenni szokott, az igaz. Néhány csípős megjegyzés, de hogy nem reagáltam rá, békén hagytak. És nem is szeretném ezt túlmagyarázni, mert a férfi, az köztudomásúlag olyan, hogy egy kis söröcske, meg egy kis rövid, aztán, mint a

piát, döntené le a nőt, sehogy sem érzi jól magát, csak vízszintesben. Nem udvarol, legfeljebb ha célozgat erre-arra, előhozakodik a disznó vicceivel, otromba megjegyzéseinek se szeri, se száma.

És nem is tartom különösebben szépnek magam, csak olyan vagyok, amilyen az apámék sváb fajtája, szőke haj, kék szem, semmi kencefice. Még csak azt sem állíthatnám, hogy sovány lennék, van egy kis fölösleg a hasamon, arról nem beszélve, hogy a melleim sem kimondottan azok a címlapra illő idomok. Nincs mit tenni, ez adatott. Semmi bajom vele, egyébként se azért szeressenek, mert jó bőr vagyok, hanem, akárcsak Dénes, hogy a személyiségem milyen. Bár ő más, neki adtam a testem, és nem bántam volna, ha gyakrabban megkíván. Egyszer régen hozzákötözött az ágytámlához a szíjával, úgy szerelmeskedtünk, sosem felejttem, még a számat is leragasztotta. Az milyen izgalmas volt, kár, hogy neki kevésbé, ő nem lelkesedett érte, többet nem is csináltuk úgy. De nem panaszkodtam én ezért sem, nem változtathatom meg senkinek a vérmérsékletét. Lényegileg tehát vannak nálam szebb lányok, én ezt maximálisan elfogadom, főleg Pesten.

Ott kezdődött a probléma, hogy a főnök máshogy gondolta ezt. A kardigános affért még betudtam annak, hogy az üzletmenet sikere mindennél fontosabb a számára. Láttam, mert én sem vagyok azért vak, hogy miközben a vendégek közt hajladozok, leszedem az asztalt, kiviszem az evőeszközöket, tálakat, rám-rám sandít, azzal a semmivel sem összetéveszthető nézéssel. Úgy is fogalmazhatnék, hogy a hátam közepén is éreztem a tekintetét. És akkor mi van, ha bámul, az legyen a legnagyobb gondod, mérlegeltem magamban. Mikor Dénesnek megemlítettem a balsejtelveimet, rögtön lehurrogott, ugyan már, ne fantáziálj, azzal bújt is vissza a világatlaszba, szóba se mertem hozni többször a témát. Bele is nyugodtam volna, hogy túlagyaltam az egészszet, mert ha esetleg valóban úgy stíró is, mint lókupec a murakőzit, melyik férfi olyan, hogy meghallja a magas sarkú kopogását, és nem fordul oda rögtön.

Mondom, elfelejtettem volna, csak azok a bizonyos jelek. Egyszer süteményt hozott nekem a cukrászdából, ez még oké. Míg korábban Natália szerint napokig be sem dugta a képét, most egyre gyakrabban tűnt fel Rezső oldalán, végül is ez még belefér. Aztán bejelölt az iwiwen, hogy arra is minek jelentkeztem fel, semmi haszna nincsen, és nap mint nap küldözgette azon keresztül az üzeneteket. Nyitom meg a leveleimet egy vasárnap, tessék, megint a főnök, mi olyan sürgős, hajnali háromkor küldte a mailt, hogy én egy milyen gyönyörű lány vagyok, hozzám foghatót nem pipált még, Pesten ilyenek nincsenek is, csiszolatlan gyémánt vagyok, bassza meg, és hogy tündérbogár, nyilván részegen írta. Egy dalt is linkelt, azzal a megjegyzéssel, hogy bocsássak meg neki, ha esetleg valamivel is megbántott volna korábban, ő csak fecseg össze-vissza meggondolatlanul, de ezután, garantálja, minden máshogy lesz, Karády Katalint küldött, meg se merem mondani, melyiket, most légy okos, Domokos, mitévő legyek, segíts meg, drága jó atyám.

Azt tettem, hogy nem tettem semmit. Nem léptem egy ideig. Meg aztán el tudja képzelni a helyzetemet. Most kerültem fel, albérletben lakom, örülök, hogy van hol dolgozni, és a kereset nem is olyan rossz. Natália értette a módját, hogyan lehet a borralalót úgymond mesterséges úton megduplázni. Közösen standoltunk, be kellett avasson, de utáltam, mert néha éjfélig is eltartott, ha volt valami gubanc. Két trükköt alkalmazott, állítólag mindenhol ez megy. Az első, hogy jó habosra csapolja a sört, így a korsóból lecsalt fél deciket. A másik, és ezt is sűrűn meglépte, hogy nem ütött be mindent a pénztárgépbe, például a töményeket, mert azt nem mérette le a főnök. A végeredmény egész csinos kis fizetés lett, ruhára, mozira is futotta belőle.

Hogy, hogy nem, akkoriban annyira fel sem tűnt nekem, vagy nem akartam gondolkodni az okán, de valahogy elkezdtem jobban adni magamra. Először vettem szoknyát, addig ki nem állhattam, lehetett eső, lehetett sár, farmert hordtam. És, nincs ezen mit titkolni, egy komplett sminkkészletet is beszereztem. Felfedeztem végre, hogy nő vagyok. Dénessel ellentétben, aki mintha éppenhogy elfelejtette volna ezt, hozzám sem nyúlt. Falnak nézett, csak bújta megállás nélkül a lapjait. Hirtelenjében szakmai ambíciói támadtak, már a Könyv, Könyvtár, Könyvtárost is hazahozta újabban. Ha kérdeztem valamit, megesett, hogy szóra sem méltatott. Csoda, hogy jólesett egy kis törődés? Egy alkalommal, mikor elment a boltba, mert rávetemedett a vásárlásra olykor, ha súlyosabb termékeket, mosóport, dinnyét kellett cipelni, legalább egy fél óráig bambultam magam elé a szobában, szemben a tapétával, és most bárki jöhetne már, dúdoltam, szinte öntudatlanul, míg be nem csengetett a teli szatyrokkal.

Csak, ugye, bedurvult a helyzet, képtelenségnek tűnt kezelni. Ez az enyém, jelentette ki a főnök a fenekemre csapva a vendégek előtt, aztán csókot követelt. Ez még hagyján, de elkezdtem kimaradozni, hazudoztam, hogy tovább vagyunk nyitva. Megtehettem, mert Dénes semmit sem vett észre, el volt foglalva önmagával, ősnymtatványokról szóló tanulmányokkal óhajtott megváltani a világot. A főnök meg, fel sem ocsúdtam, és röpített az egyik kávézóból a másikba, egyszer pedig színházba is, innentől tudtam, hogy komolyan vesz engem. És ahogy ott megjelent. Eddig jobbára praktikus öltözékben láttam, nem adott a kinézetre. Fel egy farmer, ha rojtos vagy kopott is, meg egy póló, esetleg egy egyszerűbb ing, és kész, azzal le van rendezve, zakót sem hordott. Most, alig akartam hinni a szememnek, elegáns, sötét öltönyben várt a bejáratnál, ősz hajszálai közt csillogott a fény, mint egy igazi, komoly férfi, egyszóval büszkének lehetett rá lenni. Ó, azok a vörös bársonyszékek, az a picike színpad és nézőtér, mint egy ékszerdoboz, *A kriplire* vettünk jegyet, és megérte, olyan jókat hahotáztunk azon a szegény, szerencsétlen főszereplőn. És, beszélhetnék mellé, de előbb-utóbb megtörtént az is. A konyhán, munka után esett nekem, jegygyűrűm van, ellenkeztem, roppant esélytelenül, mert ahogy közelített hátulról, olyan kemény volt neki ott, mint, mint a, nem, hát jobb lesz, ha erre nem mondok hasonlatot. Az izmai, a lendüle-

te, elveszítettem a fejemet. Megvárta, míg jó lesz nekem, utána a fenekembe rakta, ott fejezte be, én még ilyenhez nem asszisztáltam előtte.

Alig mertem Dénes elé kerülni, ezt azért még ő is észreveszi rajtam, gondoltam. Ennyire nem lehet nem odafigyelni a másokra. De lehet, azóta tudom. Éjjél felé érkeztem meg a Krúdy utcába, ott ült a tévé előtt, szia, már majdnem elaludtam, mondta, hátra nem fordult volna a képernyő felől. Videóról nézett, ki tudja, hányadszor, egy régi Fradi-Békéscsabát, végeredmény: 0-1, a könyökömön jött ki, gólszerző: Keresztúri. Berohantam a fürdőszobába, ruhák a mosógépbe, test a kádba, jól kibőgtem magam. Nem tudom, mi fáj jobban: az, ami néhány órája történt, vagy, hogy ebből semmit nem vett észre Dénes. Ezek a kínok mindenestre meg sem közelítették a fizikális gyötrelmeim mértékét, és erről most csak annyit mondanék, hogy egész éjjel hasmenésem volt. Nem a büntudat a jó szó rá, mit éreztem, mert inkább undort, de zsigerit. Bámultam a lábfejem, a kidudorodó inak egy csontvázon sem lehettek volna visszataszítóbbak. Viking szaga a hasamon, mellemen, kezemen, mindenhol, spray és izzadság fertelmes, gusztustalan keveréke, a saját illatom csak nyomokban fedeztem fel. Öklömnyi vöröslő foltok a derekamon, és jó eséllyel a nyakamon is, úgy szorított és fojtogatott közben, te jó isten, de jó, hogy élek.

Egy szín gőz volt a fürdőszoba, a forró víztől tisztára kirázott a hideg, libabőr az egész testem, az ájulás környékezett. Fogalmam sincs, mennyi idő telhetett el így, mire Dénes, álmatagon, megjelent. Tulajdonképpen mit művelsz te itt, csak ennyit kérdezett, pedig láthatta, hogy bőgtem. Mikor elzárta a csapot, bedugta a kezét a vízbe, de azon nyomban ki is rántotta, forró lehetett, én nem éreztem semmit. Ezért magas a számla, kommentálta az eseményeket, messze földön híres volt a rossz humoráról. Dénes, te, szóval mit szólnál hozzá, úgy értem, szerinted lehetséges-e, hogy megtetsszek valakinek, vágtam a közepébe, ő meg a szavamba, hogy ja, csak ez a baj, azt hiszed, hogy nem tartalak már szépek, mondta, egy nagy ásitást elnyomva, vigyorral az arcán. Elképzelhetőnek tartod, futottam neki újra, miért ne, jött a válasz, már a szobából, holnap is lesz nap, gyere lefeküdni, nesze neked nagyjelenet, másszak ki a kádból, ennyit óhajtott elérni.

Azt gondoltam, ami a konyhán, a főnökkel történt, nem lehet megszokni. Ebben is tévedtem. Úgy tűnt, nincs megállás. Elment az eszem, egyszerűen nem találok rá más magyarázatot, valami örület lehetett, mert aztán már mindegy volt, hol, és bocsánat a kifejezésért, de basztunk a liftben, basztunk a parkban, vécében, vízben, motorcsónakban, egyszer még, egy stégen, a számba is élvezett, akkor azért, még nekem is fáj, sajgott a tenyerem, úgy pofon vágtam. Ő meg visszaadta, mit képzelsz magadról, szuka. Lett is egy kis nyoma, souvenir to me copyright by my boss, lecsúszott az öklös, ahogy ösztönösen elhajoltam, a nyakamra kaptam az ütést, megrendítő erejű találat, technikai KO, monokli lett a helyén. Erre végképp nem volt precedens, hogy engem valaki megüssön, otthagytam a fenébe, egy szál fürdőruhában téptem hazafelé a HÉV-en.

De nem kell a melodráma, egyébként meg, ahogy nézem, mindjárt letelik az időnk. Túlzás, hogy feldolgoztam már ezeket az apróságokat, de legalább képes vagyok elmondani önnek, persze annak köszönhetően is, hogy végül anyám belátta, a pénz az én állapotomban nem lehet akadály. Enélkül nem tudtam volna eljönni ide, egyetlen megveszekedett forintot sem sikerült végül megtakarítanom Pesten. Herzlich Willkommen im Komitat Békés, hazaköltöztem, itt élned, halnod, bukott ki belőlem, szegény apám szólni sem mert, mikor leszálltam a vonatról, és elmerengtem a pusztába, sehol egy lélek. És én, Vogel Franciska, imádok élni, hurrá, és háromszor is hurrá. Jöttél megrohadni oda, ahonnan mindenki menekül. Brávó, ön nyert, this is the road to hell. No need to run and hide it's a wonderful wonderful life, pardon, most rögtön abba hagyom. Az értelmesebbje az egyetemet választja, hogy aztán, mikor az anyuka és az apuka összekuporgatott pénzén kinyílik a csipája, megokosodva, felvilágosultan szidhassa a vidéki viszonyokat, s burkoltan a korlátolt anyukát és a bunkó apukát úgyszintén, de ne hallgasson rám, biztos féltékenységből mondom. A többi meg, egyéb ötlete nem lévén, kihúz külföldre.

Nem tehettem egyebet, hogyan is lenne több keresnivalóm a fővárosban azok után, ami történt. Erről azért szar beszélni... Most egy kicsit kiborultam, tényleg elnézést. Azért megpróbálom... Tehát felmondtam ennél a barbárnál, bementem a papírjaimért, akkor történt, nehéz ezt kinyögni, mert talán ez esett a legrosszabbul, belebotlottam, amilyen az én szerencsém, ebbe a hülye Natáliába, az meg rákezdt, tudom, hogy összefeküdtél vele, de mint akit felhúztak, úgy nekem esett, dugott téged, mi, de várj, ezt még elmondom, addig nem mész sehová, tudod, miért Viking a neve, azért, mert egyszer, amikor még engem kefélt, itt, a konyhán rádöntött a húsos hűtőre, szólt a rádió, kvízműsor, skandináv hajós nép, a 8. században indult hódító útjára, melyik az, így a kérdező, ő meg lassított a tempón, de csupán egy pillanatra, úgy nyögte be, hát a viking, melyik lenne, és hogy nem válaszoltam, csak még jobban vérszemet kapott Natália, a csaja voltam, és tudod, mit, leszek is, hiába bánt el velem, már hogy megkaptam a régi kocsiját, tetejébe aranyláncot fitnessbérlettel, de aztán fel is út, le is út, vissza autó, sztornózva minden, lecserélt egy büdös kurvára, de most te is jól megjártad, magadnak kapartad ki a gesztenyét, ügyes vagy, megérdemelted, mert nem voltál rám tekintettel, tudtad, hogy velem is járt előtted, mégis ráhajtottál, hadarta egy szuszra, mit képzelsz magadról, idejössz, és siker, csillogás, rúgott belém Rezső is, és még neked áll feljebb, te sajnáltatod magad, én meg, mint egy bögőmasina.

Most jó, mert apu ezen túl mindentől megvéd, nem félek. Úgy figyel rám, mint soha, csak issza a kávékat, bele ne aludjon a mondandómba, a drága. De nem, nem és nem, hiába, hogy most viszonylag jó, és nyugalom és csend van, elfelejteni azért nem tudom azt az estét. Hazamegyek, a fejemben még Naticica sírámai, úgy tépem le magamról a ruhákat, állok meztelen, Dénes meg, mint borjú az újkapura, basszál meg, basszál már meg, ordítok rá, és hatása van a szavaim-

nak, hozzálátunk, persze nem is menekülhetne, a biztonság kedvéért gyorsan le-
cibáltam a gatyáját, és dönteném az ágyra, de ő még előtte, mennyire jellemző ez,
a redőnyhöz szalad, pedig be se látni, azt mondja, neki így nem megy, szemérme-
sebb annál, szerintem meg inkább képtelen átadni magát az érzéseinek, húzná le
a rolót, de ekkor lemerevedik az ablaknál, kihajol, egészen derekig, ott egy fickó,
a túloldalon, érdekes, már máskor is láttam erre, te, nem a főnököd az, innen
felpörög az állókép, tisztára, mint egy kiadós zuhanás, mit keres ez az ablakunk
alatt, ni, hogy bújik, késő, már lebuktál, öcsém, ja, úgy, szóval ezzel, ezzel a sze-
méttel, viszonyod van vele, nem is hiszem el, onnan a ruhák, az aranylánc, a kur-
va életbe, ezt nem gondoltam volna rólad, hogy rohadnál meg, büdös pina, így
bízzon benned az ember, és én akkor már a földön, hopp, egy pofon balról, és
egy, csak a szimmetria kedvéért, jobbról is, úgy, most már egyformán vörös, lihe-
gi a képembe, egyáltalán nem fájt, mert nem jutott el a tudatomig, mi történik,
talán egyedül az volt a furcsa, és csak azt nem értettem, hol bujkált idáig Dénes-
ben ez a vadállat, akivé most vált, mert ez már nem is ő, hanem valaki más, akár
Viking is lehetne, vagy Natália, vagy Rezső, mered rám a kidülledő szemeivel, jé-
zusom, ezekben szerettem én bele valamikor, ez a nagy kék tenger vonzott újra és
újra magához, illetve nem ez, mert, ahogy nézem, ebben a vizenyős, vérerektől
torz tekintetben nyoma sincs már a múltnak, a férfiakban sose bízz, hajtogatta
mindig anyám, ez ugrott be utoljára, mielőtt eszméletem vesztettem.

Nos, megközelítőleg ennyit szerettem volna elmondani.

